

- שבוע 114 5
- 5 ..... האם יש איסור לכפול דבר באמירה שאינה של חובה
- 6 ..... מי ששלח להודיע שהוא בא בערב שבת להתארח עד מתי מותר לו לצאת לדרך
- 7 ..... הערות על המדר 114
- 8 ..... ראובן בירד על הדלקת נר חנוכה ואחר שמיים שעשה נמים פתח ואמר ברוך אתה ה' על דעת לומר
- 9 ..... שהחיינו ונזכר שיום שני היום
- 10 ..... האם מותר לקרוא דברי תורה בהתהלכות מתוך ספר בין נשילת ידים להמוציא כומן שממתיז לבער
- 10 ..... הבית
- 10 ..... האם מותר לסבתא לנשק בן בנה
- 11 ..... ראובן בתפילת שחרית של שבת אחר שבת ויגפוש המשיך נוסח הפסוקים שרגיל לומר בקידוש זכור את יום
- 11 ..... השבת וכו' האם יפסיק באמצע הפסוק או יסיים הפסוק
- 11 ..... האם מותר להפעיל פעולת מחשב שלוקחת כמה שעות (כגון ניקוד מסמך) במסגרת לבניסות שבת
- 12 ..... חתן אם צריך שמירה משבת שמומרים לו (שעבשו הוא עלייתו לתורה) או משעת נישואין
- 13 ..... האם יש מצוה בקריאה מספר תורה נאה כשיש ב' ספרי תורה ואחד מהם נאה יותר
- 14 ..... ראובן חייב לשמעון ושמעון חייב ללוי וראובן חייב ללוי מדיון שעבודא דר' נתן ושמעון המלוח של ראובן
- 14 ..... מעיד ששפרו פרוע האם יכול להצטרף עם אחר לעדות שנים או לא
- 14 ..... בדיון נתן גפ לאשתו ישנה וניעורה ואמר לה הי נפך אימת חל הגירושין בשעת נתינה או בשעת אמירה
- 15 ..... דבר קדושה המונח בדרך היונה על גבי מקום שמהלכין בני אדם אם ינביה או לא

שביחא שאלות המצויות בהלכה

ראתה ארבעים ארבעים ועשרים עשרים אם עשרים אחרונים מצטרפים לזמן שלישי של ארבעים

- 15 .....
16 ..... למה שיערו חכמים בבליעות בכל עובי הכלי (בחלק מהאופנים) דבעינו ששים כנגד כולו
16 ..... מכ שנפטר ויש שבע ברכות לנכד אם מותר לאחים להשתתף
17 ..... מי שמעך בתפילתו ונתחייב לחזור ולהתפלל האם מותר לו לאכול
18 ..... האם מותר להשתמש למגילה בקלף שעברוהו לשם ספר תורה
19 ..... בצל שחתכו במכין של בשר ונפל לקדירה של חלב

לקבלת גליון שביחא מידי שבוע שלח
questions@shchiche.com

כמו"כ ניתן להשיג עותק מודפס אצל המחבר בכולל וברח' חפץ חיים 3 ב' בני ברק.

ניתן להוריד גליונות קודמים בעמדות "קול הלשון" תחת השם "עקיבא משה סילבר"

תלמידי בתי המדרשות מתבדרים לקחת גליון חנם לבית מדרשם ותע"ב

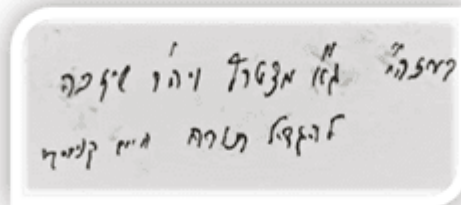
תגובות בטלפון 03-6703111 או בפקס 03-6882239

חלוקת גליונות שביחא בכפוף לתקנון (בכו שביחא שלוחה 6)

השתתפות בהוצאות בשלוחה 5

ההסכמות ומכתבי ברכה על התיבורים הקודמים נתנו ממרנז ורבנז וצוקללה"ה
ויבדלחט"א:

הגר"ח קניבסקי (מצו"ב), הגר"מ שמרנבנד, הגר"ש דבלצקי, הגר"א גרבוז, הגר"ד
דיסקין, הגר"ב שרייבר, הגר"מ קארפ, הגר"א וייס, הגר"ע פריד, הגר"י פישר, הגר"מ
קסלר, הגר"ח"י מישקובסקי, הגר"ש הכהן גראס, הגר"י רצאבי, הגר"ש זעפרני.

הדברים נכתבו בדרך לימוד ומטרתם לעזור את כותב הדברים לעיון בנושאים הנידונים, ואינם מתיימרים
לשמש כתחליף לפסק הלכה או לפוסקי הלכה, ואין לפסוק הלכה למעשה מתוך הדברים בלא שאלת חכם.

כל מי שיש בידו השגה, בין בתיקון טעות של ממש או בשיקול הדעת, או כל הערת שיפור על ניסוח או
פרט שיכול היה להיכתב טוב יותר - נשמח מאוד לקבל הדברים, על מנת לתקן הדברים במהדורה הבאה,

שביחא שאלות המצויות בהלכה

ותבוא עליו ברכה, ויהיה בזה זיכוי הרבים.

ואם ח"ו השתרכב לפום ריהטא מה שהיה עדיף לכתוב באופן אחר - הנני להתנצל על כך מראש ולהשתדל לתקן הדברים להבא, ושנאות מי יבין.

האם יש איסור לכפול דבר באמירה שאינה של חובה

נשאל
תי

דבסיום אומרים אמן אמן ב' פעמים ולא חיישי' לב' רשויות, והשבתי דאולי המשנ"ב שכתב שאין לומר אמן ב' פעמים החמיר רק באמן דחובה, ומצינו הרבה אמירות שאינם של חובה שלא החמירו בהם, כגון ג' פעמים בק"ש שעל המיטה ואחר קידוש לבנה וכן ביוכ"ק, וכן בתוס' ברכות לג ע"ב כתבו ב' צדדים בזה אם כשאומרים שלא לצאת ידי חובה מותרים לכפול או לא ומסקי דטוב שלא לומר, ובספר המנהגים (חילדיק מנהגי יו"כ הערה לג) ע"פ ר"י בעל התוס' דהטעם שביו"כ אומרים שמע ישראל ג' פעמים היינו דאיסור שמע שמע הוא רק ביוצא יד"ח אבל כאן אומר כקורא בתורה, וגם פרשת המן יש מהפוסקים (עי' מה שהובא בסידור וילנא) שכ' לאומרה שנים מקרא ואחד תרגום, אע"פ שק"ש אסור לכפול הפרשה (עי' או"ח סי' סא), ואע"פ שאינה בקשה להדיא מ"מ שמע שמע עכ"פ לחלק מהראשונים דמיירי בכפילת תיבה נמצא שכופל תיבה ששאינה בקשה להדיא, אלא בדברי הט"ז והמשנ"ב בסי' סא לענין סליחות משמע שדנו גם בכפלה של רשות וי"ל שהוא כהצד בהתוס' הנ"ל להחמיר גם באומר דבר שא"צ לצאת בו, ומה שבכל זאת נהגו בסיום לומר אפשר דבאמן דכתיב בתורה ואמרה האשה אמן אמן קיל טפי לענין ב' רשויות כשיש עוד צירוף כמו בניד"ד [אע"ג דשם יש טעם אמן על האלה וכו' כדמנן צוטה ושמא גם כאן יש ציור לכפלות].

מי ששלח להודיע שהוא בא בערב שבת להתארח עד מתי מותר לו לצאת לדרך

**בש
ע**

או"ח סי' רמט ס"א אין הולכים בע"ש יותר מג' פרסאות וכו' ואם שלח להודיעם שהוא הולך שם לשבת מותר לילך כמה פרסאות, ויל"ע עד כמה ההיתר הזה, ובאמת יל"ע בכל אחד שהולך אל חבירו בעירו עד מתי מותר לו ללכת לבית חבירו, ובסתמא משמע דבפחות מג' פרסאות לא גזרו כלל, דחכמים לא נתנו הדבר לשיעורין אלא תלו הדבר בריחוק ג' פרסאות, ואולי יש לומר טעם בזה דבפחות מג' פרסאות יכול לחזור למקומו, ואע"ג דאם הולך סמוך לשקיעה"ח מהלך ב' פרסאות לא יוכל לחזור למקומו מ"מ כל פחות מג' פרסאות דלא שכיח לא גזרו, או י"ל דבאמת צריך לשער שיגיע עד שליש היום (כמו בג' פרסאות שהוא עד שליש היום כמ"ש המשנ"ב בסק"א), ויש צד לתלות גם הנידון דידן בספק זה דאם לא גזרו בפחות מג' פרסאות א"כ אפשר דאם שלח להודיעם ג"כ לא גזרו כלל, דהר"ז כמו שנמצא תוך ג' פרסאות למקום שרוצה לילך שם דשלוחו כמותו כיון שמודיעם שיכינו לו צרכיו, וה"ה בזמנינו אם מתקשר בטלפון להודיע הר"ז כמו שליח שעומד שם עבורו ובכה"ג אפשר דהוא כמו שהוא שם ממש ואפי' אם נימא דבמקרה שהוא בריחוק ב' פרסאות צריך לבוא עד שליש היום מ"מ בניד"ד הרי הוא כמו שבא והודיע ומה שהוא עצמו לא בא לית לן בה דהעיקר שיידעו בביאתו להכין לו צרכי סעודה והרי ידעו, וכ"ש דפשטות הגמ' ופוסקים דבפחות מג' פרסאות א"צ לחוש כלל.

ויעוי' במשנ"ב סק"א שהביא פלוגתת הפוסקים במי שנוסע בעגלה ונוסע במהרה אם צריך להקפיד על מכדי הילוך ג' פרסאות דהיינו שליש היום, ויש מקום לומר דעד כאן לא פליגי הפוסקים ז"ל אלא בדבר שהוא מרוחק ג' פרסאות שהוא בכלל הגזירה ולא פלוג אבל כשהוא מרוחק ב' פרסאות לא שייכא סברא זו ולא גזרו כלל, ומהב"ח המיקל ביושב בעגלה שיכול לבוא אפי' אחר חצות היום כל שיש לו שהות להכין צרכי שבת נשמע גם להפמ"ג דמחמיר ביושב בעגלה בריחוק דעד כאן לא החמיר אלא במרוחק שהוא בכלל הגזירה אבל במקורב לא אבל סברא זו לא שייכא במי שיש לו שליח להודיעו דבזה י"ל דהוא בכלל הגזירה דרק בראשונים הוסיפו דין זה א"כ מה שיש לו מודיעים בשליח או בטלפון מ"מ צריך שיבוא עד שליש היום, אבל יותר משמע לא כן אלא דאם יש מי שיודיע את מארחו חשיב כמו שאין האורח מרוחק כלל דהעיקר שיודיעוהו להמארח וכשמודיעים אותו הו"ל כמו שהלך הוא עצמו והקדים להודיע למארחו, ויש לדמותו למי שיצא בריחוק ג' פרסאות ממקומו בער"ש לאיזה צורך וחזר דסגי בזה שהיה בביתו קודם לכן ויודעים

שישבות בביתם בשבת ובזה מותר לחזור לביתו וא"צ לשבות במקום שהוא שם.

הערות על הסדר 114

בשבת

ק"ט רב חסדא וכו' ולהלן קמ"ע"ב איתא דא"ר חסדא בר בי רב לא ליכול ירקא וכאן נזכר שהיה מחתך הירק דק דק וי"ל דלק"מ דאין דרך נכון לאכול כל שבעו כדאי' בגיטין ע' וברמב"ם בהל' דעות, ובשבת אפשר דשאני כעין מה דאמרי' בברכות לט"ע"ב כיון דבכל יומא לא עביד הכי ורק בשבת עביד הכי הלכך לא מתחזי כרבתנותא הלכך בעתירותי לא אכלית ירקא דאהיכא דעייל ירקא ליעול בשרא כדאמר התם קמ"ע"ב טענה זו לא שייכא אלא בחול אבל בשבת אכול מזה וגם מזה אל תנח ידיך ולכך הי' רב חסדא מחתך הירקא כדי ללמד דבר זה גופא, ומ"מ עיקר קושיא מעיקרא לא קשיא כולי האי דאפשר לאכול הירק ע"י תערובת בשר וכיו"ב, בפרט היכא דהירק מחותך דק דק כמו כאן (ובשו"ע או"ח סי' רנ"ס"א), ובמאמר המוסגר יש לציין דכעין מה דאשכחן גבי ר"ח דכמה מאמרים בענין ירקי נאמרו ממנו, גם גבי ר' זירא אשכחן כאן שהי' מדליק האש ואשכחן גם לגבי עובדא דקטינא חריך שקיה שהי' עוסק באש ויל"ע אם יש רמז לענין הקשר בין הדברים דמצינו בכ"מ דברים כע"ז בגמ' שיש איזה חכם שנזכר שמו כמ"פ באיזה ענין, ויש מהספרים שדברו מעניינים אלו, וברוך היודע.

*

ב"ב לג ע"ב, ברשב"ם וגם ר"ח פירש כן וכו', נשאלתי מ"ט בענין מיגו כיון שהעדים אין מעידים שפלוני קרוב יותר אלא רק שהוא קרוב נמצא שאין שום עדות כנגדו, וי"ל בב' פנים הא' דהקרוב ודאי חשיב מוחזק כלפי הטוען טענת קרוב (וצל"ע הדין בזה ועי' בסוגי' דרב חסדא גבי מרי בר איסק בב"מ), והב' דהרי הודה לרב אדא שאינו קרוב א"כ צריך טעם למה לא יצטרך לשלם לכך קאמר דיש מיגו, והטעם השני לא ברירא כולי האי דממ"נ אם יכול לטעון ידי אכלי אע"פ שהחזיר מכאן ולהבא א"כ בלאו הכי יכול לטעון כן גם בלא המיגו ואם אינו יכול לטעון כן כיון שהחזיר מכאן ולהבא כדעת אביי ורבא א"כ מה יועיל מיגו בזה.

ולפי הטעם הנ"ל מבואר עוד מה הטעם שמועילים העדים בזה.

ובזה מבואר למה רק פירות דלשעבר יכול לתפוס כיון שיש בזה מיגו להיפטר שאינו כנגד עדים משא"כ בפירות שיאכל עכשיו כל מה שיכול לטעון הוא שהוא קרוב יותר מרב אדא וזה טענה כנגד עדים דכל טענתו היא טענת ספק ולאו כל כמיניה לטעון טענת ספק כנגד מצב שנקבע ע"י עדים (ועי' עוד בהחולץ גבי ספק ובני יבם אלא דשם הוא טענת שמא).

*

מגילה ג ע"ב הדר פשטה וכו' גדול כבוד הבריות וכו' צל"ע דאפשר דהשתא לא הוצרך נמי לאתויי קרא דלאחותו משא"כ הקושי' דרבינו אלחנן בתוס' לגמר מק"ו ליכא לתרץ דשם לא נזכר דמתחילה איבעיא ליה ומיהו יש ליישב דלאחותו דילפי' מיניה שמיטמא למת מצוה הוא סברא דכבוד הבריות ג"כ עי' ברכות ריש דף כ רק מה שנתחדש לבסוף הוא ענין שדוחה וכו'.

*

התוס' בגיטין לג ע"ב ד"ה צריכי הקשו באופן שביטל הגט בפני ב' שלוחים שלא בפני שאר השלוחים מ"ט בטלו חכמים את ביטול הגט גם כלפי אותם השלוחים שנתבטל אצלם כשביטל רק חלקם ולא כולם ותורף תירוצם ר"ל שלא חילקו חכמים בתקנתם ולכך ביטלו חכמים בכל גווני שליחות זו.

ונשאלתי דהרי מחמת הביטול הגט גופא שביטל שלא כדין אפקעינהו רבנן לקידושין מיניה וא"כ תיפוק ליה שביטל הגט וממילא כל השליחות בטלה.

והשבתי דחכמים אפקעינהו אחר שנתן הגט בכשרות לפי דעת השלוחים דחכמים תלו הדבר לפי ידיעת השלוחים באופן כזה שביטל שלא כדין אבל ב' שלוחים אלו (באופן שביטל שנים מתוך עשרה) שידועים שאין שליחותם תקיפה מצד הבעל נתינת הגט שלהם אינה בכשרות, דהרי אפקעינהו חל אמנם למפרע [עכ"פ לדעת רוב הראשונים כדמסק' לעיל, וכ"ס להמולקיס], אבל באופן שלא ניתן גט בכשרות (לפי ידיעת השלוחים וכנ"ל) לא נתבטלו קידושיו.

*

במשנ"ב סי' לב ס"ק קלז כתב דגם מי ששגור בפיו צריך לומר בפיו ומיירי שם במקרא לו אחר ונראה דכ"ש כשכותב מן הזכרון והטעם ששיערו חכמים דמי שאינו כותב מן הכתב יכול לטעות (לדעת השו"ע שכותב מן הכתב א"צ לומר בפיו) וע"כ דהמשנ"ב נקט כן גם בדעת השו"ע שהרי סיים בשעה"צ "ועי' הטעם בבית יוסף", ועוד דהמשנ"ב קאי על השו"ע ועוד דלעיל הביא המשנ"ב פלוגתא אם צריך להוציא בפה כשכותב מתוך הכתב ואילו בזה לא צריך, והטעם שכ' הב"י הוא שלא יטעה וא"כ מתבאר כנ"ל דצריך שירגיש בגופו ע"י ראיית הכתב או על ידי דיבור ובשמיעה בלבד עדיין יש חשש שיטעה, ועוד כתב השעה"צ שם דהמקור לזה (שגם בשגור צריך לומר בפיו) ממשה רבינו ונראה משום דמשה רבינו ודאי דינו ששגור בפיו דהרי אמרו חז"ל שתורה נתנה לו במתנה ואמרו שאל ממני כל ספקות שיש לך ומזה למד השעה"צ דכ"ש הוא בכל סתם אדם ששגור בפניו דלא עדיף ממשה וכה"ג אמרי' בריש תו"כ לגבי ליתן רוח בין פרשה לפרשה הדיוט הלמד מן ההדיוט על אחת כמה וכמה.

שו"ע או"ח סי' רמו ס"ד בהג"ה ועיין למטה בסי' זה, י"ל דעיקר כוונת הג"ה זה להכריע בין הדעות כהדעה המתירה אלא שקיצר וציין לסוף הסימן וכוונתו להג"ה שבסוף הסימן.

שו"ע או"ח סי' רמה ס"ג ואם נשתתפו בחנות וכו', הלשון קצ"ע דלכאורה אין כ"כ חילוק בין קרקע לבין חנות דגם בקרקע שייך לחזור ולבטל השותפות ולהשתתף שוב כמבואר בסוף דברי המחבר דסעיף זה, ומאידך גם בחנות אם הי' שייך להחזיר החנות להמוכר כמו בקרקע הי' בזה היתר, רק דדרך חנות שיש שם סחורה שא"א לחזור אחר מוכר של כל חפץ וחפץ, וזו כוונת המחבר כאן, ועי' עוד להלן סי' רמו ס"ה.

ראובן בירך על הדלקת נר חנוכה ואחר שסיים שעשה נסים פתח ואמר ברוך אתה ה' על דעת לומר שהחיינו ונזכר שיום שני היום

הנה

מאחר דנתכוון לומר ברכה אין בזה הפסק עכ"פ בדיעבד וכמש"כ הרמ"א ביו"ד (ע"פ השו"ע בסי' יט שם) דברכה לא הוה הפסק וכ"ש שנתכוון לומר ברכה מענין ההדלקה אפשר דדינו כטעות בשוגג בשיחה בתפילה בשוגג (דתליא בפלוגתא עי' משנ"ב ובה"ל סי' קח וסי' קד ועכ"פ כשלא אמר שקר בתפילתו עי' במשנ"ב בס"ס קח בשם הדה"ח דס"ל דבזה אין פלוגתא), ולכן אינו חוזר ומברך אבל לענין ההשלמה לומר למדני חוקיך צריך לומר כמש"כ הפוסקים שאם טעה ואמר ברוך אתה ה' צריך לומר למדני חוקיך, אבל לכתחילה אין להפסיק למדני חוקיך קודם הדלקת הנר, כיון שיכול לומר אחר ההדלקה למדני חוקיך, והרי קי"ל מעיקר הדין דמעשה בלא דיבור בשעת הצורך סמכי' על המקילין דאי"ז הפסק (והארכתי בזה בתשובות אחרות בדברי הפוסקים בזה), הלכך הדלקת הנר אינו הפסק באמצע הפסוק ואחר שידליק הנר ימשיך ויאמר למדני חוקיך.

האם מותר לקרוא דברי תורה בהרהור בהסתכלות מתוך ספר בין נטילת ידים להמוציא בזמן שממתין לבעל הבית

קי"ל

בסי' קסו ס"א לחוש להאוסרים בדיבור בין נטילה להמוציא ונחלקו הפוסקים אם הפסק במעשה חשיב הפסק והארכתי בזה במקו"א אבל הסתכלות לא חשיב מעשה וכמבואר ברמ"א סי' סח ס"א עי"ש וכ"ש דלא קי"ל כמ"ד אפי' כפיפת גופו הוה מעשה בפ"ק דכריתות.

היוצא מזה שמותר.

האם מותר לסנתא לנשק בן בנה

לגבי

בנה ממש וכן בתו של האיש עי' שו"ע סי' כא ס"ז דמותר ובשאר עריות אסור, (ועוד לגבי אחיה עי' מה שהבאתי הדעות בזה במקו"א), ובר"ן כתב דבתו בכלל ההיתר ולא בתו, אבל הפוסקים נקטו להתיר בבת בתו (עי' ב"ש סקי"ד ופת"ש סק"ה ובא"ח עוד יוסף חי שופטים ס"ג ועי"ש יט וערה"ש סי' כא סי' ועי' שה"ל ח"ה סי' קצח דגם הר"ן יש צד דמיירי בייחוד דוקא), כדאי' באבל רבתי והובא ביו"ד סי' שסב ס"ג דכל הישן נקבר עמו כולל גם בן בנה (הובא בבר"י סק"ד).

ומ"מ המחמיר תבוא עליו ברכה (עי' בא"ח שם מש"כ בשם הנוב"י תנינא אה"ע סי' יח, ועי' עוד בעזר מקודש באה"ע שם), וגם דיש מקומות שיש חשש להחמיר כיחידאה מ"מ כאן אין חשש בזה דבלא"ה אפי' בבתו איכא מידת חסידות להחמיר (עי' שע"ת לרבינו יונה ועי' ערה"ש סי' כא ס"י).

במאמר המוסגר אציין דאין כל המקורות בזה שווים דיש שדנו לגבי ייחוד ויש שדנו לגבי שינה ויש שדנו לגבי חו"נ וכן באופנים יש שדנו לגבי אם אמו ובת בנו ובת בתו (ואם יש מקום לחלק ביניהם עי' בש"ה"ל הנ"ל שהשיג בזה על מי שרצה לחלק ועי' אג"מ ח"ד סי' סג שחז"ב ממש"כ קודם לכן לחלק בזה ועי' בהרחבה בשו"ת דברי בניהו חכ"ח סי' עא).

ראובן בתפילת שחרית של שבת אחר שבת וינפש המשיך נוסח הפסוקים שרגיל לומר בקידוש זכור את יום השבת וכו' האם יפסיק באמצע הפסוק או יסיים הפסוק

מחד

גיסא הי' מקום לומר דלא יפסיק דהרי כל פסוקא דלא פסקיה משה לא פסקי' [מגילה כג] ומאידך יש לומר דכאן מחוייב לפסוק כיון שמפסיק בתפילה.

ומאידך י"ל דלעיקר הדין קי"ל לבני אשכנז [עי' רמ"א ומשנ"צ סי' סמ] כהרשב"א שהנוסח אינו חיוב כל שאינו משנה מן הענין, והרי כאן פסוקי שבת הם מן הענין וא"כ מעיקר הדין מותר להוסיף פסוקים אלו (ועי' שו"ע סי' קיט ס"א דעת רבינו יונה אבל שם מיירי בתוספת בקשה בחול ולא בשינוי נוסח שאינו תוספת בקשה), ואף שמתחילה אמר הפסוק בטעות בשגרא דלישנא ולא נתכוון להוסיף מ"מ עכ"פ סיום הפסוק למה לא ייחשב הוספה.

ומאידך י"ל דכיון שלכתחילה אין משנין מן הנוסח שרגיל בו חשיב כדלא אפשר והיכא דלא אפשר מותר לפסוק הפסוק כדאמרי' במגילה שם.

לכך לכאורה יכול לעשות כרצונו להשלים הפסוק או להשלים התפילה דמעיקר הדין מותר להוסיף פסוק וכו"ל ומעיקר הדין אין איסור להפסיק באמצע פסוק היכא דלא אפשר.

האם מותר להפעיל פעולת מחשב שלוקחת כמה שעות (כגון ניקוד מסמך) במסמך לכניסת שבת

קי"ל

(שו"ע או"ח סי' רנב ס"א ואילך וכ"ה בסי' רמה ס"א) דאין דין שביתת כלים במקרה רגיל ולכן לכאורה הדבר מותר, אבל אם נעשה בפרהסיא וניכר שהוא מלאכת ישראל הי' מקום לומר דראוי להחמיר כמ"ש בשו"ע (סי' רנב ס"ג) דאם היתה מלאכה מפורסמת וידוע שהיא של ישראל ועושה אותה במקום מפורסם טוב להחמיר ולאסור, אבל שם מיירי בגוי (וגדולה מזו יש דעות הסוברים שרק כשיש חשש שיחשבו בני אדם שלא קצץ הישראל עם הגוי קודם לכן אבל בידוע שקצץ לא כמ"ש במשנ"ב שם דעת החי"א, וכ"ש בענייננו) משא"כ באופן שניכר שהוא פעולה שאין אדם שעוסק בה כרגע בזה לא מיירי השו"ע לאסור, ואדרבה בסוף הסי' הנ"ל כתב דמותר לפתוח מים לגינה וכו' ומשמע דגם כשרואים את הדבר מ"מ יודעים שלא נעשה הדבר בשבת, ומ"מ אם המחשב עושה קול בזמן פעולתו אסור לכתחילה (עכ"פ להנוהגין כהרמ"א ולענין הנוהגים כהמחבר עי' ס"ס רנב וסי' קלז) דאושא מילתא כמ"ש הרמ"א

שכיחא שאלות המצויות בהלכה

ס"ס רנב דלכתחילה חיישי' להמחמירים בכל דבר המשמיע קול.

היוצא מזה שמותר אא"כ המחשב משמיע קול ואז ישתקנו קודם שבת ומותר (ובדיעבד או במקום פסידא וכן לענין אם צריך למחות במקום שנהגו להקל עי' בפוסקים דיש צדדים להקל גם באוושא מילתא).

חתן אם צריך שמירה משבת שמזמרי' לו (שעבשיו הוא עלייתו לתורה) או משעת נישואין

בפשוטו

חתן הוא בזמן חופה כמ"ש והוא כחתן יוצא מחופתו, ועליה לתורה של החתן אין לזה שום תוקף לא מדאורייתא ולא מדרבנן לענין שם "חתן", וכן כלה לענין יו"כ אין שום תוקף קודם הנישואין, וגם דלענין רמו שערי באסינתא בפ"ק דכתובות ובע"ז מצינו שמחה קודם הנישואין אבל לא שם חתן, ואמנם יש צד לומר דחתן תליא בשם חתן דשטן מגרי ביה מחמת עין הרע אבל הוא מחודש, ומצד שני כבר כתבו כמה פוסקים לעניני כמה דיני סכנה שיש בזמנינו שאינם נחשבים כסכנה בזמנינו מעיקר הדין, ומצד שני אם נימא דהוא מצד עין הרע סוגיין דעלמא שזה נוהג גם בזמנינו, ומ"מ העיקר משמע דשמירה זו הנצרך לחתן שילכו עמו היא מדיני הסכנה שכ' הפוסקים בכ"מ שבזמנינו אי"ז כגדרי סכנה אלא דיש חשש שיבוא אליו שטן ויציק לו ושטן יותר מצוי שיבוא ויזיק ביחיד.

ויש להוסיף דבכ"ד דברים שהחתן דומה למלך שהובא בספרים לכאורה לא מצינו שהוא משבת שמזמרי' לו.

ולענין יום הנישואין עצמו מצינו דכבר חשיב חתן לענין כמה דברים וכן לגבי בעל ברית אי' בפוסקים דחשיב יום הברית כיום טוב שלו.

ובפוסקי זמנינו מצינו דעות בזה אם השמירה הנצרכת לחתן הוא משבת שמזמרי' לו.

היוצא מזה דבפשוטו נוהג מהנישואין או מיום הנישואין, ויש דעות בזה.

האם יש מצוה בקריאה מספר תורה נאה כשיש ב' ספרי תורה ואחד מהם נאה יותר

הנה

ביו"ד סי' רע ס"ב מבואר (עכ"פ לחלק מהאחרונים) דלדעת הרמב"ם המצוה היא בכתיבת הס"ת ולדעת הרא"ש המצוה היא ללימוד בס"ת ואילו בכתיבה בלא לימוד לחלק מהאחרונים אין מצוה (עי' בנידון זה שם בפרישה ובבאה"ג ובש"ך ושא"פ) אבל בספר שהוא ללימוד ואינו ס"ת לכו"ע בדעת הרא"ש מקיים המצוה וא"כ דוחק לומר דאין מצוה בקריאה מתוך הספר הנאה כיון דזהו עיקר צורת המצוה לכתוב כדי ללמוד ממנו וגם להרמב"ם כיון דדברים שבכתב אי אתה רשאי לאומרן בע"פ (גיטין ס ע"ב) א"כ הוא נצרך למצות האמירה אף אם נימא דהאמירה היא מצוה בפנ"ע ואע"ג דיש מהראשונים והאחרונים שנקטו (ועי' באריכות בכנסת הראשונים תמורה יד) דרק במוציא הרבים ידי חובתן נאמר איסור זה מ"מ יש כאן הכשר מצוה והרי שופר וציצית (בשבת קלג ע"ב ומכילתא בשלח מס' דשירתא) הוא הכשר מצוה ואעפ"כ נאמר בו זה אלי ואנוהו ואע"ג דהס"ת נזכר בשבת שם שייך לומר דיש מצוה בכתיבה ולהעמיד הזה אלי ואנוהו לענין הכתיבה מ"מ מציצית ושופר נלמוד דהמצוה לאו דוקא הכתיבה וכע"ז כתב הפאת השלחן דאפי' הפאות יעשה פאות נאות והיינו אף שהי' שייך לומר דהחיוב הוא שלא להקיף ואין צורת הציווי לגדל הפאות (ועי' ארחות יושר מה שהביא בשם החזו"א והקה"י שלא להסתירם והוא עוד ענין בפני עצמו), א"כ צ"ל דגם בניד"ד יהיה בזה מצוה בקריאה מס"ת נאה וזה מלבד צלילות הדעת המועיל להבנה וידיעה ע,י שהכתב נאה כעין מש"כ הגרע"א באגרתו.

אולם אמרו לי בשם הגריש"א שאמר שאין בזה צורך לקרוא דוקא מס"ת נאה ויל"ע.

**ראובן חייב לשמעון ושמעון חייב ללוי וראובן חייב ללוי מדין
שעבודא דר' נתן ושמעון המלוה של ראובן מעיד ששטרו פרוע
האם יכול להצטרף עם אחר לעדות שנים או לא**

בגמ'

כתובות יט סע"א ובשו"ע חו"מ סי' מז ס"א מבואר דהוא עצמו אינו נאמן כיון דחב ללוי, ונשאלתי מה הדין להצטרף עם אחר, ויתכן לתלות נידון זה בטעם מה שאינו יכול להצטרף דלטעם הרמב"ם פ"ב מהל' מלוה ולוה שהוא שמא יעשה קנוניא עם המלוה וכ"ה בב"י בשם השטמ"ק ב"מ יג ע"א וריטב"א שם ונתה"מ סי' רנה סק"ה [אף דזרמנ"ס גופיה אפשר ללא בכל גווני סבר דהטעם הוא משום קנוניא] א"כ הוא חסרון באדם זה אבל לטעם רש"י בכתובות שם ורוה"פ שהזכירו דאין לו נאמנות (וכן בקצה"ח סי' צט סק"ב דאינו משום קנוניא, וכ"כ אמרי בינה חו"מ סי' לד ע"פ הרשב"א בכ"מ, וכן יש מהראשונים שכ' דאם יש לו נכסים אחרים נאמן, עי' ר"ן ורשב"א ומ"מ, ומ"מ באופן זה גם טעם קנוניא אינו שייך וק"ל), א"כ יחד עם אחר מצטרף, ומאידך גיסא ביבמות אמרי' דבתרי לא חיישי' לקנוניא מחמת אחד מהם א"כ בניד"ד יש מקום לומר דגם להרמב"ם אין כאן חשש.

ומאידך גיסא יש מקום לטעון להיפך דאדרבה אינו ברור להעיד על עצמו בתורת עדות עם אחר כשהוא בעלים על הממון בלא ששייך כאן פלגין דיבורא (עי' סנהדרין י ע"א) ורק דאם לא היה חייב לאחרני היה נאמן מדין שמחייב עצמו וגם מיגו שהיה יכול למחול [עי' רמנ"ן ר"ן וריטב"א זכמונות שם], אבל בתורת עדות להעיד דבר שהוא חוב לעצמו שמא א"א, וצל"ע בכ"ז.

**ברין נתן גט לאשתו ישנה וניעורה ואמר לה הי גטך אימת חל
הגירושין בשעת נתינה או בשעת אמירה**

דכל עוד שלא נגמר האמירה לא חל דבר ולכן רק אחר האמירה חלו הגירושין, וכן מוכח בט"ז אה"ע סי' קלח ס"ג.

פשוט

דבר קדושה המונח בדרך הינוח על גבי מקום שמהלכין בני אדם אם יגביה או לא

מחד

גיסא אין מעבירין על כתבי הקדש מאידך גיסא אולי יש בזה גזל דהרי הוא דרך הינוח ואולי א"כ שב ואל תעשה עדיף, ומאידך גיסא יש לטעון דאתה והוא חייבין בכבודי וא"כ א"א להשאיר החפץ במקום שמוטל בביזיון, ולכאורה כך צ"ל דהרי אין שום היתר להמניח במה שעשה והרי הי' מותר למחות בו על מה שעשה ולכפותו [עי' עוד זרכות כ ע"א וי"ט ז"ק פ"ג ורמ"א ועוד] וצל"ע בכ"ז.

ויש להוסיף דהנה לגבי כהן בביה"ק אמרי' פעמים שאתה מתעלם ומאידך גיסא לגבי כבוד הבריות אמרי' פעמים שאתה מתעלם ושם יש ב' גירסאות בראשונים מה הטעם דבאבדה אמרי' סברא דכבוד הבריות ולהתוס' בשבועות ל' ע"ב הוא בגי' הגמ' בברכות יט ע"ב הוא משום דממונא אתיהיב למחילה (ועי' רמב"ן ב"מ ל' בהא דלא דחי' איסורא מקמיה ממנוא, ולפי גירסתם אולי יש ללמוד דבממונא אתיהיב למחילה יש סברא דכבוד הבריות בין בשוא"ת ובין בקום ועשה ואולי יש ללמוד מזה דגם לענין איסורא יש סברא דכבוד הבריות לתרוויהו ובחת"ס או"ח סי' פב מבואר דאפי' מוקצה דרבנן אינו נדחה מפני השבת אבדה דאורייתא (אלא דמוקצה הוא ביושב ואינו עושה), והפמ"ג סי' קכח משב"ז סק"ג דן בהשבת אבידה ונשא"כ מה קודם ואפשר דמירי באופן שלא יעבור איסור, וצל"ע בכ"ז.

ראתה ארבעים ארבעים ועשרים עשרים אם עשרים אחרונים מצטרפים לזאת שלישי של ארבעים

מצנין

הרבה דעות לענין אם הפלגה קצרה עוקרת ארוכה או לא לענין כמה אופנים (עי' בסי' קפט סי"ג ונו"כ), ולמעשה נקטו כמה אחרונים דעכ"פ לענין מנין הוסת מנינן מהוסת האחרונה (עי' סד"ט ופלתי ובית מאיר וגר"ז ולעניננו הוא מיסודם של דעות הב"ח והש"ך והפרישה ג"כ ודלא כב"י ורמ"א וט"ז אלא דיש אופנים שאין הדעות הנ"ל שוות), ולכן אין כאן ג' הפלגות של מ' יום, ולכן אין כאן קביעת ג' פעמים ואין צריך עקירה ג' פעמים אחר הפעם האחרונה הנ"ל (היינו הראיה שראתה לסוף עשרים בפעם השניה).

וביתר הרחבה יש להוסיף ולבאר דהנה מלבד שאלה זו היה צריך לדון אם לספור הוסת דארבעים מהעשרים הראשון או מארבעים שלפניו, והתשובה לזה דקי"ל שנתרוקנו הדמים, וזה נפק"מ שיש למנות אחר כל ראיה מהראיה האחרונה ולא מהראיות שלפניה,

וממילא בניד"ד מאחר שנתרוקנו הדמים א"כ לא מצינו וסת של ארבעים בפעם השלישית.

למה שיערו חכמים בבליעות בבל עובי הכלי (בחלק מהאופנים) דבעינו ששים בנגד בולו

הטעם

משום דלא ידעי כמה נפק מיניה כעין מה דאמרי בגמ' גבי כחל ולכן החמירו לבדוק בכולו דלא נתת דבריך לשיעורין אע"ג דאפשר שאין הטעם בגדלו של כל הכלי כולו שהרי נשאר חלק מן הטעם במאכל (היינו כשהמאכל מצומצם בגדלו של הכלי) וכדי שלא תתן תורת כ"א ואחד בידו אמרו שיעור קבוע בזה כיון דלא שייך לשער כמה הוא בכלי ורק ודאי שאינו יותר מגדלו של הכלי.

ב שנתפטר ויש שבע ברכות לנכד אם מותר לאחים להשתתף

ברמ"א

יו"ד סי' שעד ס"ו הביא המנהג שנהגו קרובי האבל להראות קצת אבלות בעצמם ובש"ך סק"ז בשם הב"ח הוסיף גם ענין סעודת מצוה כגון ברית מילה עד מוצ"ש וכן הובא בט"ז שם.

אלא שכתב בדעת קדושים סק"ב דקרוב הפסול לעדות לחתן מותר לו להכנס לחתונה עכ"פ כשאינו אוכל פת ובשער אפרים סי' ק' כתב דמותר להכנס לסעודת נישואין של קרובים (ועי' בדע"ק ובציוני הלכה דבסמוך מה כ' לענין שאר קרובים) והגריש"א (ציוני הלכה עי"ש עמ' ריח רכב) הורה דמותר לאח להשתתף בנישואין או שבע ברכות.

ולכן בניד"ד מעיקר הדין מותר וגם מה שהזכיר הדע"ק שלא לאכול פת מ"מ לא ברירא ליה ומשמע דגם הוא לא אמר כן אלא לרווחא דמיתא והגריש"א לא הזכיר דבר זה וכ"ש דבמנהג שומעין להקל וכ"ש שאפי' עיקרי המנהגים בזה אינם ברורים בכל המקומות [ועי' עוד צננה"ג שס וצננה"ג סט"ז], ויש להוסיף דמשמעות דעת החזו"א דהאידנא לא נהגו בחומרת הב"ח הנ"ל כלל (עי' הקדמת דברי סופרים אות לז בשמו דמשמע שלא נהגו במה שלא נזכר ברמ"א, וקצ"ע דבכנה"ג שם משמע דהי' שייך מנהג הפוך שהקפידו בזה ולא בדברי הרמ"א), וכ"ש בניד"ד שהשמחה תתבטל אם לא יבואו הקרובים דבכה"ג קיל טפי (עי' ציוני הלכה שם מש"כ לענין שאר קרובים בכה"ג).

מי שטעה בתפילתו ונתחייב לחזור ולהתפלל האם מותר לו לאכול

**במג
א"**

סי' קח סק"ג כתב דמי שטעה ולא התפלל ערבית ולמחר לא התפלל תשלומין עכ"פ לכתחילה אסור לו לאכול עד שיתפלל ועי"ש פרטי דין זה.

ולכאורה משמע כ"ש במי שלא התפלל אפי' תפילה אחת כתיקונה, דהרי לא קיים המצוה ומצד שני יש הוכחות דעכ"פ לחלק מהפוסקים לא חשיב תפילתו הקודמת כברה לבטלה (עי' בספר בני רא"ם על ברכות מה שהביא הגר"א גנחובסקי בזה, וכן הובא בספר הזכרונות חזו"א להגר"ק סי' ד סקט"ו ודעת נוטה ח"א עמ' רסב ועמ' שא ועמ' שיב דאין ברכותיו הראשונות לבטלה), אולם גם אם נימא דיש חשיבות לברכות שאמר אבל למעשה הרי לא קיים חובתו כלל ולמה יותר לו לאכול דהרי קי"ל דבתחינה בעלמא אין מתיר לו לאכול בלא שהתפלל כתיקונו ותפילה בלא האזכרה לא עדיף מתחינה בעלמא כיון שלא יצא.

וכן הובא בפשיטות בשם הגר"ק (והאר עינינו ח"ח עמ' נ) דגוי שהתפלל שחרית והתגייר אסור לו לאכול עד שיתפלל שחרית שוב שהרי לא יצא בתפילתו הקודמת אע"ג דיש לחלק דהתם קודם לכן לא היה בר חיובא. והוי' להוסיף דמלבד הטעם דלא תאכלו קודם שתתפללו על דמכם יש עוד טעם באיסור אכילה קודם התפילה שמא ימשך (עי' שעה"צ סי' פט סקמ"א) וכמו שנקט המג"א מטעם זה שלא לאכול קודם שמתפלל תפילת תשלומין של אתמול, וא"כ אפשר דה"ה לענינו רק דטעם שמא ימשך אין לו אותם איסור גדרי אכילה כשאין את הטעם השני אבל בכ"ז יל"ע אם סבר המג"א באופן דמיירי ביה שטעה בשחרית של אתמול אם גם כל שהוא אסור לאכול ועכ"פ בניד"ד דחשיב מעיקר הדין שלא התפלל והרי מצד הדין מי שיודע שלא יוכל להזכיר יעלה ויבוא וכיו"ב לא יתפלל דאין תפילת נדבה למחצה וה"ה אין תפילת חובה למחצה וגם אין תפילת חובה שלא כהלכתה.

ומש"כ הבה"ל סי' פט ס"ג דמי שמוכרח לאכול קודם התפילה יקרא עכ"פ ק"ש היינו מי שיש לו כבר היתר לאכול ולא שמתיר לכל אחד לאכול באופן זה.

וכן הוכיח הג"ר נפתלי קופשיץ (מעדני כהן י"ב עמ' ג) ממה שכתב הבה"ל סי' תכב דלדעת היעב"ץ אסור לאכול גם קודם הלל כיון דשייכא לשחרית וא"כ כ"ש בעניינו כשלא סיים חיוב השחרית שלו, וכ"כ בפשיטות בשו"ת ברית הלוי ח"ב סי' ב סק"ח וכן מסתבר.

ובשם הגרי"ש אלישיב (ברכות משה או"ח) הובא דאם אמר מוריד הגשם בימות החמה הוי פגם בנוסח התפלה ויש לו לחזור ולהתפלל בציבור והוי כלא התפלל כלל אך הזכרת יעלה ויבוא בר"ח או בחוה"מ דאינו אלא הזכרה לכן אם שכח אין צריך לחזור ולהתפלל בציבור דדין תפלה בציבור כבר יצא אלא דחסר לו ההזכרה והובא גם בספר עורה כבודי עמ' רפג,

שכיחא שאלות המצוות בהלכה

ועי"ש מש"כ בזה עוד וכן הובא גם בשו"ת אני אודך פסקי הוראה ח"ב סי' ג עי"ש מש"כ בזה.

וצריך הבנה בזה דלכאורה דברים אלו מחודשים דמנ"ל לחלק חילוק שלא נזכר בשו"ע ונו"כ ולמה לא נימא דיני חזרה הא בהא תליין דחכמים הצריכוהו לחזור כיון שלא קיים המוטל עליו, ויל"ע אם מצינו מקור לדבר זה, וצריך לברר אם נאמרו הדברים להלכה למעשה או כהצעת דברים ואין למדין הלכה מפי תלמוד אלא מפי הלכה למעשה.

ומ"מ יותר מכביצה צ"ב שיהיה מותר דסו"ס רמ"א עליה מצוה וכדברי המג"א הנ"ל ואפשר דכוונתו באכילת כל שהוא וס"ל דבזה לא מיירי המג"א.

היוצא בזה דהפשטות שהוא אסור ועכ"פ לאכול יותר מכביצה בודאי שאסור ויש מי שהורה לחלק מה היתה הטעות בתפילה ומסתבר דהמקילים לא מיירי באכילת יותר מכביצה.

האם מותר להשתמש למגילה בקלף שעבדוהו לשם ספר תורה

הנה

יש כאן נידון מצד ייחוד לקדושה חמורה דאפשר שא"א להשתמש בו לקדושה קלה מצד קדושתו (ועי' משנ"ב סי' לב סקכ"ו ובשעה"צ סקכ"ח), ובזה לא נדון כאן דמיירי מן הסתם בקלף שנעשה בו תנאי כנהוג (ואע"ג שיש קצת שחששו לתנאי זה משום ברירה בדאורייתא לחיובא דלשמה לפי הצדדים שהוא דאורייתא, ועי' בה"ל סי' לב ס"ח ד"ה או ובהנהגות הגר"ש מסלנט, ואכה"מ), אבל עיקר הנידון כאן מצד דיני לשמה אם סגי במה שהוא עובד לשם ס"ת.

והנה המציאות היא שלא הורגלו הסופרים קלף שעובד לשם מגילת אסתר וזה מלמד שמעשים שבכל יום שמשתמשים בקלף שעובד לס"ת גם למגילה (וכן שאלתי להגר"ז גרוברד חתניה דהגרנ"ק אם משתמשים למגילה בקלף שעובד לס"ת בתנאי והשיבני שכן), ונראה להוכיח דכ"ה הדין דהרי מה שעובד לס"ת כשר לתפילין כמבואר בשו"ע או"ח סי' לב ס"ח, א"כ גם במגילה כ"ה דהרי ס"ת קדושתה חמורה ממגילה (עי' במשנ"ב שם סקכ"ו), ובפרט דמגילה ילפי' מס"ת שצריכה לשמה כאמיתה של תורה (להפוסקים המצריכים עיבוד לשמה במגילה ואכה"מ), א"כ יש להתיר להשתמש בקלף שעובד לשם ס"ת.

ואמנם היה מקום לטעון דדוקא לגבי תפילין שייך לטעון דבכלל מאתים מנה כיון שתפילין כתובות בתורה משא"כ מזוזה אבל למעשה כיון דאמרי' שצריכה שרטוט כאמיתה של תורה (עי' ר"ן מגילה ו ע"א מדה"ר וגם לפי הצד שנלמד מדכתיב ונכתב בספר, עי' ר"ן שם וטור סי' תרצא בשם ר"ת, מ"מ ר"ל ספר תורה דספר שאינו מעובד לשמה אינו מוצא מכלל ספר סתמא אלא ר"ל שהוקש לס"ת) א"כ לא חמיר מדבר שעובד לשם ס"ת עצמו.

שכיחא שאלות המצוות בהלכה

ויעוי' עוד בבהגר"א דטעם הרמב"ם דס"ל דלא בעי עיבוד לשמה משום דלא עדיף ממזוזה לשיטתו ועכ"פ גם לר"ת י"ל דלא עדיף ממזוזה להמצריכים במזוזה ועכ"פ מס"ת גופיה לא עדיף. לסיכום המנהג להתיר וכן מסתבר.

בצל שחתכו בסכין של בשר ונפל לקדירה של חלב

צנון

וה"ה בצל (י"ד סי' צו סעי' ב), שחתכו בסכין בשרית בן יומו או שאינו מקונח אסור לאכלו בחלב (י"ד שם ס"א), וצריך כדי נטילה, ואם בישלו בחלב צריך שישים כנגד מקום הסכין, ובחיתוך לחתיכות קטנות משערים כנגד כל הצנון, (וכ"ז בדיעבד או בשעה"ד, אבל לכתחילה דעת הרמ"א דכל דין הצנון כבשרית והשו"ע לא החמיר לכתחילה), וי"א דגם באינו בן יומו ומקונח הדין כן (י"ד שם).

למעשה בנידון שלך אע"פ שלא פירטת מ"מ דברו חכמים בהוה ומסתמא היה בסכין שאינו בן יומו ומסתמא חתכו את הבצל דק דק, ולכן מצד מה שחתכו את הבצל דק דק דינו שנאסר כולו, אבל לענין אינו בן יומו תלוי בדעות והמנהג להחמיר (ש"ך סק"ו), ואם היה בשאר איסור אזי לדעת המחבר (דל"א חנ"נ) יש לשער אם יש ששים בקדירה החלבית כנגד הסכין שחתכו בה הבשר (ש"ך סק"ט) אבל בבשר בחלב א"א לשער כן אלא דכאן מיירי בבשר בחלב דהתירא (פירוש שהתערובת של טעם הבשר בבצל נעשתה לפני שנפל לקדירה של חלב) ולכן כאן אפשר להתיר כיון שאין כאן חנ"נ לכו"ע (כצ"ל לסברת הש"ך שם וב"ח סי' כב ס"ו ובאה"ט סי' צו סק"ה דלא אמרי' כאן חנ"נ על כל הבצל מצד איסור דבוק, וזהו דלא כהמהר"ם לובלין לענין איסורין, וכ"ש דכאן הנידון בבשר בחלב, וכן מוכח בשו"ע סי' צד ס"ו דבבשר בחלב אין לאסור יותר מהבשר עצמו וכ"ש כאן דמיירי בסכין שאין לאסור יותר מן הסכין עצמו דהסכין יותר קל מהבשר עצמו כיון שיש דעות בענין הסכין). אם הסכין חדשה ושימש לבשר רק פ"א סגי בס' כנגד הבשר המקורי (עי' סי' צד שם ועוד).

יש אומרים דבבשר בחלב א"צ אלא ששים כנגד החיתוך גם אם חתכו דק דק (באה"ג סי' צו שם וכן משמע שהסכים בבהגר"א סק"ו, וע"ע רע"א שם, אבל עי' ט"ז ובאה"ט שם, וע"ע שם בש"ך, ולדידן לכתחילה מחמרי' כולו אפי' בחיתוך רגיל כמ"ש הרמ"א שם), ומ"מ קשה לשער דבר זה למעשה. י"א שאם יש ששים כנגד הבצלים א"צ להוציאם אחרי שנתערבו ואי"ז כבשר שנפל לחלב ויש שם ששים כנגדו שצריך להוציא את הבשר (עי"ש באה"ט

שכיחא שאלות המצויות בהלכה

בשם הט"ז סק"ו).

לגבי אם אפשר לסמוך על טעימת ישראל אם הבצל עדיין לא נפל לדעת הש"ך סי' צח סק"ה אפשר לסמוך ודלא כהלבוש שם ס"א, וכל הנידון בזה הוא לדעת הרמ"א אבל לדעת השו"ע סי' צו ס"א בודאי אפשר לסמוך על טעימת ישראל (ויש לדון אם שייך להתיר חיתוך אחד מכח החיתוך השני דאולי חתכו בצד אחר של הסכין אלא דהוא דחוק דא"כ צל"ע באיזה אופן דברו הפוסקים ובפרט דבש"ך סי' צו סק"ח משמע שסתם חיתוך הוא בכל הסכין).
אם נפל לתבשיל סתמי (פרוה) שהתבשל בקדירה חלבית הדין הרבה יותר קל (עי' סי' צה ס"א), ואיני יודע אם זהו המקרה הנידון.

אין לפסוק הלכה למעשה מתוך הדברים ללא שאלת חכם.

אין התחייבות להשיב לכל שאלה המתקבלת, עקב העומס.

לתמיכה בהוצאות המערכת ניתן באמצעות כרטיס אשראי בקו שכיחא 03-6703-111 שלוחה 5